

art. 2, ubi eam probat, quia hæc pœna respondet pravæ conversioni, quam parvuli non habent. Confirmatur, nam ex sententia communi parvuli sunt in limbo, et non in inferno: si vero puniendi essent pœna ignis, in communi loco eam subirent. Colligitur etiam ex cap. *Majores*, de Baptismo, ubi dicitur carentiam visionis divinæ esse pœnam originalis peccati, gehennam vero actualis: gehenna autem ex communi usu Sanctorum significat pœnam ignis: patet denique rationibus factis. Contrarium vero tenet Gregorius 2, distinct. 31, quæst. 3, propter quædam loca Augustini, sed in his, quæ adduximus, potius nostræ favet sententiæ. Alia vero loca ex libro de Fide ad Petrum, cap. 3 et 25, et 5 Hypognoticon, non habent tantam auctoritatem, quia non censentur Augustini. Gregorii rationes omitto, quia vim non habent.

6. *Tertia propositio.* — Tertia propositio. Post resurrectionem patientur parvuli in anima eandem pœnam quam ante: in corpore vero solam privationem illius gloriæ quæ ad corpus pertinet. Ita D. Thomas, supra, et omnes, ex quo infero fore ut illi parvuli habeant tunc veram Dei cognitionem naturalem, et amorem ejus super omnia, atque adeo reliquas

naturales virtutes, et corpora impassibilia, non per intrinsicam dispositionem, sed ex providentia Dei et ipsorum, quia debent esse æterna: unde non indigebunt cibo, neque potu, quia omnis alteratio tunc cessabit, Deo ita providente: itaque neque patientur rebellionem carnis, neque interiorem, neque exteriorem pugnam: quia etiam hæc esset pœna sensibilis, et omnia hæc pertinent ad viam, illi vero sunt suo modo in termino: atque in his fere conveniunt theologo, solum de loco in quo erunt dubitant aliqui: Soto vult futuros in loco inferni prorsus tenebroso, quia Augustinus 1, de Peccatorum meritis, c. 23, id indicat, sed vere non affirmat, ut patet ex c. 24 et 25. Idem tamen tenet Bonaventura. Cæteri vero pie et probabiliter censent habitationem illorum futuram in hoc mundo, quia revera magna pœna sensibilis esset detineri in illo loco: unde quidam censent, licet non recte, non esse aliam pœnam ignis in inferno. Est etiam alia ratio, quia tota pœna parvulorum debet esse privativa sicut culpa, detineri vero in illo loco positiva pœna est. Tandem quia naturalia non fuerunt hoc peccato diminuta: habebunt ergo illum locum, qui ipsis consentaneus est ex sua natura: atque hæc satis sint de peccatis.

LAUS DEO VIRGINIQUE MATRI.

FINIS TRACTATUS DE PECCATO ORIGINALI.

INDEX RERUM, VERBORUM

ET SENTENTIARUM

QUÆ IN HOC OPERE CONTINENTUR.

PRIOR NUMERUS PAGINAM, ALTER COLUMNAM, TERTIUS EJUSDEM COLUMNÆ NUMERUM MARGINALEM DENOTAT.

A

ACTIO.

Actiones liberæ imperatæque a voluntate fiunt, et sunt propter finem. 16,2,2
 Quæ habent objectum, dici etiam possunt fieri propter ipsum, tanquam propter finem, ut contemplatio: quæ vero non habent ut cytharizatio, productio ipsa dici potest propter terminum, tanquam propter finem, terminus vero non est propter finem. *ibid.*
 Actio proprie etiam dicitur quæ est necessaria. 20,1,6
 Actio voluntatis necessaria cum advertentia, dici potest actio hominis, non tamen proprie humana. *ibid.*,7
 Actio humana si intelligatur illa, quæ moralis est, tunc sola libera est humana, si vero per humanam intelligatur procedens ab homine cum deliberatione, tunc etiam necessaria est humana. 21,1,9
 Actio ut actio non est violenta agentis. 185,2,3 et 4
 Actio qua ignis elevatus frigidificaret, non esset ei violenta. 186,1,4

ACTUS.

Actus elicitus voluntatis circa media sunt propter finem, quamvis non sint directum objectum electionis. 16,2,3
 Actus voluntatis ut dicatur propter finem, non oportet, ut sit liber. 18,2,2
 Actus voluntatis possunt esse necessarii aut ex imperfectione, aut ex perfectione. *ibid.*,1
 Actus necessarius non denominatur liber ex eo quod oriatur ex libero, ut amor patriæ ex amore viæ. 20,2,8
 Actus qui a voluntate hominis non ordinatur, ut nutritio, prima intellectio, etc., non sunt propter finem ab homine intentum. 22,2,4
 Actus vitales contrarii nequeunt esse simul etiam remissi. 197,2,8
 Actus moralis substantia pendet ex quatuor causis, esto ut physicus est, non sic pendeat. 235,1,5
 Actus imperatus et imperium constituunt moraliter unum actum. 273,2,1
 Actus liber quoad rationem utilis, vel convenientis, et indeliberatus quoad rationem honesti, vel turpis, an sit moralis. 279,1,9
 Actus humani bonitas objectiva, quomodo ex objecto, et circumstantiis sumatur. 298,2,3
 Actus moraliter bonos nullos dari in homine, error. 305,2,1 et seq.
 Actus voluntatis non dicuntur tantum boni a bonitate objecti, sed a sua, quam habent formaliter. 308,1,2

Actum esse bonum, vel convenientem naturæ humanæ, quid importet. 314,1,16
 Actus ut dicatur bonus nulla malitia ei adjungi debet. 315,2,21
 Actus ut sit bonus simpliciter non requirit quatuor bonitates. 316,1,2 et seq.
 Actus voluntatis bonum sequuntur aliquot proprietates, quæ illum non reddunt meliorem, sed ab ipsa ejus bonitate manant. 317,1,6
 Actui voluntatis duplex bonitas tantum competit, una intrinseca, altera extrinseca, quando ab alio actu bono imperatur. *ibid.*,2,7 et seq.
 Actus imperans bonum actum non habet ab eo specialem bonitatem præter ipsam formalem. 318,2,9 ad fin.
 Actus interni bonitas ex objecto est specifica, licet dicatur interdum generica, et ea quæ est ex circumstantiis specifica. 320,1,2
 Actus internus voluntatis sumit bonitatem ex objecto formali per se intento, quod in actibus malis non reperitur. 320,2,7,8 et 12
 Actus qui tendit ad honestum in communi ad quam virtutem spectet. 322,2,14 et seq.
 Actus voluntatis et intellectus indivisibiliter attingunt objectum materiale et formale. 320,2,7 et seq.
 Itaque in unoquoque actu non sunt duæ partes quasi integrantes. 321,1,8
 Nec quasi materia et forma. 321,2, à n. 9 usque ad 16
 Nec quasi accidens et subjectum. 323,2,17
 Actus unus non potest tendere ad unum objectum materiale sub pluribus bonitatibus primariis, quarum unaquæque det suam realem specificationem: et ob eandem rationem non potest idem actus esse fidei et scientiæ: nec idem habitus pertinere ad duas species virtutis, nec idem actus esse simul naturalis et supernaturalis. 329, sect. 3, per totam.
 Si tamen intellectus concipiat bonitates per modum unius ut potest in quibusdam, tunc voluntas in illas tendet unico actu. 326,2,13
 Actuum bonorum unitas specifica, vel numerica, quomodo ex objectis sumatur. 333, sect. 4, per totam.
 Actus potest esse bonus ex objecto absque ulla bonitate ex circumstantiis objectivis. 335,2,3
 Actus dandi, verbi gratia, viginti aureos non necessario æquivalet actibus viginti. 341,1,15
 Actus voluntatis bonus ex objecto non potest habere, alias bonitates ex circumstantiis supervenientes priori. 342,1,18
 Sed tales circumstantiæ causant distinctos actus et bonitates. *ibid.*

Actus ut quatuor an sit tam bonus, ac quatuor actus ut unum. 346,2,13 et 14
 Actus non est melior ex objecto ex eo quod fiat cum majori libertate, erit tamen laudabilior. 348,1,17 et 18
 Actus liber esse potest quin libertas ipsa per se intendatur, nisi per virtutalem reflexionem. 348,2,19 et 20
 Actus liber an pro aliqua mora continuetur, necessario. 350,1,23
 Actus continuus, ne, an multi discreti, cæteris paribus, sint majoris meriti. 352,2,32
 Actus bonus ex objecto est simpliciter bonus, licet non referatur in finem ultimum, dummodo non referatur in malum. 354,1, sect. 1, per totam.
 Actus tendens in objectum quidem honestum, sed non ob honestatem, sed utilitatem alterius finis, sumit tantum speciem ex fine. 361,1,1
 Quod si bonitas objecti per se ametur et referatur in alium finem, tunc actus habet speciem ex objecto essentiali: ex fine vero accidentalem. 363,1,9 et seq.
 Actus bonus ex objecto relatus in finem extrinsecum solum denominatur bonus accidentaliter a fine illo, vel ab actu eum imperante. 365,2, sect. 4, per totam.
 Actus a quo sumitur denominatio prædicta, quis sit? 367,2,8 et 9
 Actus aliqui mali sunt ex objecto, ante omnem prohibitionem. 373,1,6
 Nullus tamen actus est malus, quin sit contra rationem. *ibid.*
 Actus omnis voluntatis malus est quia prohibitus, quis sensus. 375,1,12
 Actus intrinsece malus, quid importet. *ibid.*, 13
 Actus internus voluntatis malus dicitur a sua malitia formali, et non tantum a malitia actus externi. 376,1,2
 Actus mali differentia non est malitia, ut falso putavit Cajetanus. 379,1,2
 Actus mali specificatio non ex præceptis violatis. 394,1,1
 Neque etiam ex actu positivo ad quem sequitur. 394,2,3
 Sed quoad positivum, quoad in actus est, sumitur specificatio ex bonitate objectiva, quam respicit, verbi gratia, delectabilitate, quoad malitiam vero ex objectiva disconvenientia ad naturam rationalem. 395,1,6
 Actus bonus ex objecto dicitur bonus ex fine per denominationem ab alio actu quo objectum refertur in bonum finem, malus vero actus per se ipsum etiam habet malitiam intrinsecam a tali fine. 396,1,1
 Quæ harum malitiarum sit essentialis. *ibid.*
 Actus voluntatis non potest simul esse simpliciter bonus et malus, aequaliter vero potest. 401,2,2
 Actus dici probabiliter potest bonus ex objecto et malus ex aliqua circumstantia objectiva, probabilius tamen est non esse bonum, quia hæc vel illa honestas continetur sub honestate in communi, quæ omnem malitiam excludit. 404,1,7
 Probabilius etiam est actum bonum ex objecto posse conservare honestatem cum malitia ex circumstantia actus. 405,2,10 et seqq.
 Actus bonus non potest, saltem moraliter loquendo, imperari a malo fine, ut actus fidei a vana gloria, possunt tamen esse simul concomitanter. 408,1,17
 Actus bonus ex objecto non potest fieri malus ex eo, quod non referatur ad ulteriorem finem, quod si præcipitur referri, tum omissio talis præcepti erit mala, non vero actus. 409,1,19
 Actus mere internus et ut elicitus non potest de bono fieri malus. 412,1,3
 Potest tamen fieri de non bono malus, et de malo

non malus. 413,2,7
 At vero si sumatur ut imperatus, fieri potest de bono malus, et e contra. *ibid.*, 18
 Actus divisio in bonum et malum est essentialis, non tamen adæquata. 414,1,13
 Erit tamen accidentaliter loquendo de bonitate et malitia advenientibus actui quasi imperato. 415,1,5
 Actus qui boni non sunt esse indifferentes quomodo verificari possit. 415,2,1
 Actus indifferentes, vide INDIFFERENS.
 Actus supernaturalis nullus est malus ex objecto. 417,2,1
 Imo neque indifferentes. 418,1,3
 Actus ad sublevandam naturam ut animalem sunt otiosi. 423,2,9
 Actus exterior, id est, non elicitus a voluntate, solus est malus, vel bonus per denominationem ab elicitio. 425,2,5
 Bonitas et malitia est tantum inhæsiue in actu interno. 426,2,8
 Actus exterior peccaminosus confitendus esto non habeat aliam malitiam quam interior. *ibid.*, 9
 Actus exterioris divisio in bonum et malum, qualis. 428,1,13
 Potestque idem esse bonus et malus successive. *ibid.*, 14
 Actus exterior per se non auget bonitatem interioris. 428,2,2
 Est tamen sæpe necessarius ad bonitatem interioris. 429,1,3
 Per accidens tamen auget exterior malitiam interioris, et quomodo. *ibid.*, 4
 Actus exterior conferre potest ad præmium et poenam accidentalia, et ad meritum ex opere operato. 429,2,5
 Actus voluntatis, vide COGNITIO VARIA.
 Actus liberi, vide LIBERE DETERMINATIONES.
 Actus beatifici, vide AMOR ET VISIO.
 Actus appetitus sensitivi, vide PASSIO.

ADAM.

Adam creatus fuit in naturæ integritate, quæ a singulari Dei dono profecta. 597,2,2
 Errores contrarii. 598,1,3
 Refelluntur, vide verbo ORIGINALE PECCATUM, verbo POENA PECCATI, verbo MARIA VIRGO.

ÆTERNITAS.

Æternitas beatitudinis, vide BEATITUDINIS ÆTERNITAS.

AGERE.

Agere propter finem quadrupliciter contingit, vide RELATIO OPERIS.
 Agens ut sic, non patitur violentiam non agendo, et cur. 186,2,6
 Agere et pati simul potest voluntas suum actum. 249,1,5

AMENS.

Amentes operantur interdum propter finem, licet non admodum proprie. 21,2,12
 Amentes an eligant. 596,2,5 et 6
 Amensan sit aliquis in una materia, et non in alia. *ibid.*
 Amentes, dormientes, etsi haberent eosdem actus quos in sanitate et vigilia, non essent morales, revera non habent eosdem nisi materialiter. 413,1,6

AMOR.

Amor solus absque visione non satiat, imo ex illo nasci potest desiderium. 79,2,30
 Amor est de essentia beatitudinis, licet sit idem cum amore viæ, quia neutra beatitudo sine hac con-

junctione cum Deo potest constare, qua forte de causa D. Thomæ non numeravit hunc actum, sed visionem, ut particulare quid. 80,2,33
 Amor licet resultet ex visione non desinit pertinere ad essentiam beatitudinis. 81,1,35
 Amor concupiscentiæ proprie beatitudinis objectivæ, vel formalis non pertinet ad essentiam beatitudinis. 81,2,36
 Amor concupiscentiæ est necessarius ad falsam beatitudinem, non sic de vero ultimo fine. 82,2,38
 Amore amicitie amat homo suam beatitudinem objectivam et ipsam formalem, saltem virtute, amat etiam seipsum non sibi, sed Deo. *ibid.*, 39
 Amor in patria non ordinatur ad visionem, sed per seipsum est amabilis. 85,2,48
 Amor et visio fere sunt incomparabiles, videtur tamen creasse Deum hominem magis ut se videret quam amaret. 86,1,51
 Amor præferendus esset visioni, si unum tantum esset eligendum. 87,1,55
 Amor licet excedat in quibusdam visionem, in aliis magis exceditur, si tamen in amore includamus gratiam, tunc est perfectio. 87,2,57
 Amor et visio non habent contrarium positivum, quia sunt actus necessarii, et ideo odium et error opponuntur solum actibus liberis viæ. 88,1,58
 Amor beati est affectivus et obedientialis. 109,2,20
 Amore concupiscentiæ amat beatus suam beatitudinem necessario. 111,2,6 et 8
 Amor non distinguitur a voluntate sumpta pro actu. 242,2,5
 Amoris necessarii honestas est physica, non moralis. 279,2,11
 Amor beatificus, vide VOLUNTAS POSITA DEI VISIONE.
 Amor est actus vitæ et ubi resideat. 459,1,1
 Amoris causæ in appetitu sensitivo, quænam sint. 459,2,3 et 4
 Amoris effectus, formalis quis. 469,1,5
 Amoris effectus secundarii, qui. 469,1,5,6 et 7
 Amoris ne, an cognitionis majoris sit unio. 461,1,8
 Amorem benevolentie et concupiscentiæ distingui verius. 461,2,3 et 4
 Amicitia suo etiam modo in brutis. 462,1,3

ANGELI.

Angelorum ordines videntur distingui per comparisonem ad viam, ubi amor perfectior est scientia. 85,1,47

ANNIHILATIO.

Annihilatio non est alicui rei violenta. 187,2,9

ANIMA.

Animæ post mortem certæ sunt sui status, contrarium est error in fide. 133,2,1
 Animas esse in sinu Abrahamæ, quis sensus. 134,1,2
 Non deportantur ad paradysum terrestrem. *ibid.*, 3
 Sed ad cælum plene purgatæ. *ibid.*, 4
 Et post Christi mortem vident non solum humanitatem ejus, sed etiam divinam essentiam. 134,2,5 et 6
 Plene purgatæ statim recipiunt essentialia præmium. 135,2,7
 Animæ separatæ beatitudo. 147,1,3

APPETITUS.

Appetitus sensitivus non movetur ex se propter finem, proprie, et cur. 23,2,7
 Appetitus sensitivus non est subjectum virtutum. 494,2,9

Appetitus sensitivus an inclinet ad malum. 507,2,13
 Appetitus motum omnem esse peccatum mortale, error. 560,1, sect. 4, per totam.
 In appetitu sensitivo posse dari peccatum veniale, error Cajetani. 562,2,1
 Concupiscentia appetitus sæpe est peccatum veniale ex defectu voluntatis. 564,1,2
 Sæpius nullum est peccatum. *ibid.*, 3
 Appetitus innatus beatitudinis, vide BEATITUDINEM NATURALEM IN PARTICULARI.
 Appetitus innatus datur in nobis ad beatitudinem in communi. 150,2,5
 Appetitus innatus non potest esse ad videndum Deum sub ratione causæ primæ quin sit etiam sub aliis rationibus, verbi gratia, trini, etc. 152,1,5
 Appetitum innatum ad supernaturalem beatitudinem tam certum est non dari, ac non dari potentiam naturalem. 153,2,10
 Appetitus naturalis, si daretur ad beatitudinem supernaturalem, nulla esset beatitudo naturalis. *ibid.*
 Appetitus elicitus naturaliter est ad beatitudinem naturalem tam in communi, quam in particulari, necessarius quoad specificationem, ac sublatis extrinsecis impedimentis laboris, etc. 151,1,1
 Appetitus elicitus naturalis non potest esse efficac ad beatitudinem supernaturalem, et cur. 155,2,6
 Inefficax tamen seu conditionatus potest esse etiam in infideli. *ibid.*
 Talis vero appetitus non oritur ex innato naturali. *ibid.*
 Appetitus non potest ferri in incognitum. 245,2, sect. 4, per totam.
 Appetitus non movetur a voluntate, nisi media cognitione sensitiva. 272,1, sect. 2.
 Et quo pacto obediat voluntati. *ibid.*
 Appetitus delectatio, vide DELECTATIO.
 Appetitus, vide INCOGNITUM.

ARS.

Ars et prudentia quomodo differant. 484,2,2 et 19

ARISTOTELES.

Aristoteles agens de circumstantiis late exponitur. 237,2,14

AUDACIA.

Audaciam dari in nobis ostenditur. 469,1,2
 Ejus objectum, quidditas et causæ. 469,2,3

AUREOLÆ.

Aureolæ dantur tres in patria. 132,1,1
 Quid sint. 132,2,3 et 4

B

BEATITUDO.

Beatitudo in Deo est, non est tamen ejus finis proprie. 39, disp. 4, initio.
 Beatitudinis significatum duplex. *ibid.*, 1,1
 Beatitudo proprie est per quam immediate attingitur ultimus finis, cætera sunt accidentia. 40,2,4
 Beatitudo completur e formali et objectiva. *ibid.*, 5
 Beatitudinis veræ est homo capax juxta principia fidei. 41,2,3
 Imo ex principiis naturæ ostendi potest esse capacem alicujus beatitudinis. 42,1,4
 Beatitudo alia naturalis, alia supernaturalis, et quomodo id probetur. 43,2,2
 Beatitudo naturalis hominis elevati ad supernaturalem non potest dici simpliciter beatitudo. 44,2,4

- Beatitudo objectiva homini non potest esse aliqua creatura. 45,1,7 et 8 et tota sect. 2.
 Beatitudo non potest consistere in bonis externis seu fortunæ. 41,2,2 et seq.
 Nec essentialis objectiva potest consistere in bonis animæ, nec in ipsis Angelis. 42,1,5 et 6
 Beatitudinis veræ sive naturalis, sive supernaturalis objectum solus Deus est. 50,1,5
 Beatitudinis objectum est Deus realiter, et non objective tantum existens. 50,2,7
 Beatitudo objectiva est Deus secundum sua attributa omnia, vide DEUS SECUNDUM SUA, etc.
 Beatitudo objectiva hujus vitæ etiam supernaturalis, non est Trinitas, vide TRINITAS.
 Beatitudo nostra non potest consistere in aliquo lapsu in essentialiam animæ per gratiam. 61,2,18
 Beatitudo non consistit in perfectione aliqua, quæ immediate efficiat essentialiam animæ. *ibid.*
 Beatitudo formalis non est ipsa increata visio. 63,1,1
 Est aliquid creatum, et non substantia, sed accidens, nec oportet ut sit perfectior simpliciter ipso homine. *ibid.*,3
 Beatitudo formalis est qualitas, qua Deus sit formaliter præsens intellectui, non vero relatio præsentia. 63,2,4 et 6
 Beatitudo formalis non est actio transiens, vel passio quæ fiat mere ab extrinseco. *ibid.*,5
 Beatitudo formalis est actus secundus, et non habitus vel potentia. 64,1,7 et 8
 Beatitudo est ultimus actus, non generatio, sed quia nobilissima potentia non procedit ulterius. 65,1,9
 Beatitudo formalis est actus productus ab ipso beato, productio vero talis actus est quid prærequisitum. 66,1,12
 Beatitudo formalis ponenda est solum in iis actibus quibus immediate attingitur ultimus finis. 68,1,5
 Unde in sola anima est talis beatitudo. *ibid.*,6
 Imo in attingentibus Deum abstractivè. 68,2,9
 Beatitudo formalis ex eo quod sit assecutio ultimi finis non sequitur constitui in una, et pluribus operationibus, vel quod sit operatio omnium perfectissima, etc. 69,1,10 et 11
 Beatitudinem formalem esse visionem late probatur ex Patribus. 73,1,7
 Et ratione. 73,2,8 et seq.
 Beatitudo componitur ex actu intellectus et voluntatis. 78,1,26 et seq.
 Præcipue ex actu intellectus in quo, tanquam in radice, tota perfectio beatitudinis consistit. 79,1,29
 Beatitudinem hujus vitæ aliqui hæretici posuerunt in visione Dei. Alii nullam esse in hac vita. 89,1,1
 Alii posuerunt illam in jure ad futuram beatitudinem. *ibid.*,2,2
 Beatitudo supernaturalis hujus vitæ sunt actus supernaturales intellectus et voluntatis. 90,1,3
 Intellectus inquam, id est, fidei, qua Deus immediate attingitur, non in dono sapientiæ qui est claritas circa credulitatem. 90,2,4,5 et 8
 Non includit alium actum intellectus præter fidem. 93,1,13
 Quomodo includat actum alium nempe spei præter charitatem, num. 14. Quomodo aliæ virtutes pertineant ad talem beatitudinem. 94,1,15
 Beatitudo essentialis est radix complementi desideriorum beati suo tempore, sic anima beata desiderat gloriam corporis, et ideo non affligitur. 126,2,6,7
 Beatitudo accidentalis cur ita dicitur. 129,1,2 et 3
 Quid sit. *ibid.*,4
- Beatitudo essentialis animæ non cessabit propter conjunctionem ad corpus. 137,1,3
 Nec augebitur. 137,2,4
 Erit tamen major extensive. 138,1,6
 Beatitudinem non futuram perpetuam error Originis. 138,1,1
 Contrarium est de fide. 138,2,2
 In habitibus semper erit perpetuitas, et in actibus essentialibus, et in gaudio, in aliis vero erit varietas. 138,2,4
 Beatitudinis æternitatis est etiam præmium justitiæ nostrorum meritorum. 139,1,6
 Quomodo hæc æternitas respondeat ipsis meritis. 139,2,7
 Beatitudo est simpliciter incorruptibilis cum per solam suspensionem divini influxus possit destineri. 141,1,4 et seq.
 Beatitudo naturalis in contemplatione et amore Dei consistit. 145,1,3 et seq.
 Contemplatio est potior considerando hominem Physice, amor autem considerando ipsum moraliter. 145,2,6
 Cognitio vero practica requiritur ut conditio necessaria ad amorem. 146,1,7
 Idemque dicendum de aliis virtutibus, et scientiis, et bonis aliis fortunæ, etc. *ibid.*,8
 Beatitudinis naturalis actus potest homo elicere naturaliter. 147,1,5
 Imo et naturaliter uti mediis proportionatis tali fini. 147,2,6
 Beatitudinem aliquam potest homo in hac vita consequi, et multo perfectiorum in anima separata. 148,1,8
 Beatitudinem naturalem quamvis homo non assequatur omnino, aut ut plurimum, non ob id non esset naturalis. 149,1,11
 Beatitudinem naturalem in particulari appetit homo appetitu innato. Et hic appetitus tam est voluntas, quam intellectus, quia iste inclinatur in verum sub ratione boni, et voluntas quorumque in bonum ut liquet, et in verum ut bonum intellectui, ac toti supposito. 150,1,2 et 3
 Beatitudo etiam in communi appetitu innato appetitur. 150,2,5
 Beatitudo, vide COMPREHENSIO IN BEATITUDINE.
- BEATUS.
- Beati non formant ut sic varia judicia de variis Dei attributis. 52,2,5
 Beatas animas ornari aliis qualitatibus præter gratiam et charitatem, et virtutes infusas impugnari satis non potest, non est tamen a Theologis assertum, et est superfluum. 59,2,11
 Beatus est Deus non existendo, sed se videndo. 61,2,18
 Beati conservabunt scientias suas naturales, etiam quoad species quæ non pendent essentialiter ex phantasmatibus, unde habent memoriam præteritorum. 98,1,2 et seq.
 Opiniones vero non manebunt, sed memoria eorum. 98,2,4
 Beatis qui non acquisiverunt scientias, aut imperfecte acquisiverunt infundentur perfecte ratione sui intellectus. *ibid.*,5
 Beati habent negationem multarum scientiarum non privationem. 99,1,1
 Non habent errores. 99,2,3 et 4
 Beati quomodo judicent probabilia. 100,2,5 et 6
 Beato præcipi non potest ut cesset ab amore Dei, et

- licet possit, tamen illa cessatio erit ex amore virtualiter. 109,1,18
 Beatus etiamsi videret aliquod maximum incommodum sibi imminere si non cesset a visione, nihilominus non cessabit. *ibid.*,19
 Beatus concupiscit necessario suam beatitudinem, estque ea concupiscentia supernaturalis. 111,2,6
 Beati sunt impeccabiles. 116,2,2 et seq.
 Non ob Dei providentiam extrinsecam, sed ex vi beatitudinis. 117,2,5 et seq.
 Et ideo etiamsi videret omnes circumstantias in quibus posset peccare, quod tamen certum non est, non ob id peccaret. 117,2,6 et 7
 Et licet cessaret ab amore, ipsa visio redderet impeccabilem. 120,1,17
 Beati quomodo liberi sint ad bene moraliter operandum. 121,1,20
 Non possunt simul peccare et videre Deum. 121,2,21
 Possunt tamen habere maculam habitualem, si Deus velit. 122,123 et seq.
 Beati retinent virtutes quoad habitus, et quoad aliquos actus, et dona Spiritus sancti, vide VIRTUTES HABITUALES, etc.
 Beati non desiderant majorem visionem. 126,1,4
 Desiderant tamen alia bona præter formalem beatitudinem. *ibid.*,5
 Beatus si desiderat salutem amici, qui non salvatur, est per modum simplicis affectus. 126,2,8
 Non tristatur. 127,1,9
 Beatus non denominatur Paulus, si essentialiam divinam in raptu vidit, quia ab ea cessavit. 143,2,4
 Et cognitio hujus perpetuitatis est conditio ad perfectam beatitudinem. 144,1,6
 Beatus, vide VIDENS DEUM, et item VOLUNTAS VIDENTIS.
- BONITAS.
- Bonitas est fini ratio causandi. 6,1,1
 Bonitas actus requirit voluntarium directum, ad malitiam sufficit indirectum. 233,1,32, et 292,1,13
 Bonitas objectiva talis est et dicitur respectu actuum quos terminat, licet ipsa formalis sit comparata ad ipsam rem quæ dicitur bona. 290,2,9 et 10
 Bonitas objectiva nec est relatio, nec denominatio eam fundans. 292,2,2 et 3
 Nec conformitas ad legem, vel quasi legem. 293,2,5
 Nec est bonitas transcendens. 294,1,8
 Bonitas tamen obedientia consistit in conformitate ad legem seu præceptum. 293,2,7
 Quid sit bonitas objectiva. 294,2,10 et seq.
 Bonitas objectiva interdum fundatur in perfectione et proprietatibus physicis, interdum in moralibus, ut restituere alienum fundatur in dominio. 295,2,14 et 15
 Bonitas objectiva privationis, qualis. 297,1,19
 Bonitas objectiva actus humani unde sumatur. 298,1,3 et seq.
 Bonitas et malitia objectiva invenitur tum in rebus aliis, tum in actibus humanis. 290,1,6 et seq.
 Bonitas ex objecto, et circumstantiis an sit divisibilis. 301,2,15
 An sit heterogenea, vel homogenea. 302,2,17 et seq.
 Bonitas formalis actuum voluntatis non est collectio circumstantiarum necessariorum ad tales actus. 310,1,1 et 2
 Nec est conformitas ad legem, vel quasi legem. 310,2,3
 Nec conformitas ad rationem. 312,1,9
 Nec est proprietas realis ipsius actus. 313,2,13
 Est ipsum esse virtutis, quod loquendo de actu elicitio voluntatis est ejus specifica natura, in imperato est denominatio ab elicitio. 314,1,15 et 16
- Bonitas formalis actuum voluntatis, est etiam objectiva, quia potest amari. *ibid.*,17
 Bonitas actus interni sumpta ex objecto, est ejus differentia physica. 322,2,18
 Bonitas addita ex circumstantia non distinguitur in re a bonitate ex objecto, facit tamen unum individuum in ea specie bonitatis, quod variabitur si aliqua circumstantia objectiva accedat, vel recedat. 339,2,9
 Bonitas infinita non potest dari in actibus, esto crescat objectum infinitas, ut si vellem dare infinitas divitias. 340,2,12 et seq.
 Bonitas actus non crescit quod fiat majori libertate, crescit tamen meritum, et laus. Et actus qui fit cum majori gratia licet sit magis bonus, non tamen fit magis laudabilis ut sic. 348,1,17 et 18
 Bonitas in actu ex fine extrinseco, nihil est quam denominatio ab actu bono imperantem actum. 365,1, sect. 4, per totam.
 Bonitas ex objecto an conjungi possit cum malitia ex circumstantiis objectivis. 404,1,7 et seq.
 Item an malitia ex circumstantiis ipsius actus. 405,2,10 et seq.
- BONITAS DIVINA, vide DIVINA BONITAS.
- BONUM.
- Bonum honestum, ut sic, non delectat. 253,1,1
 Bonum minus potest eligere voluntas omisso majori. 263,2,9
 Bonum honestum, et delectabile ex se habent appetibilitatem, ac adeo vim causandi finaliter. 7,2,1
 Bonum aut amator propter se, aut propter aliud, neque hinc abstrahitur aliquid univocum. 12,1,8
 Bona creata ad tria capita revocantur nimirum bona externa, corporis, animæ. 46,1,1
 Bona corporis, vel animæ, vide BEATITUDO NON POTEST, etc.
 Bonum aliud est in se ipso, aliud respectu alterius. 214,2,10
 Bonum honestum dicitur conveniens naturæ rationali, non propter utilitatem, sed propter proportionem cum illa. 295,2,13
 Bonum et malum, vide DIVISIO.
- BRUTA.
- Bruta an elegant. 265,1,4
- C
- CARENTIA.
- Carentia actus mali non sufficit ad bonitatem. 341,2,17
- CAUSA ET CAUSALITAS.
- Causæ exemplaris causalitas est ipsa actio agentis, prout est quædam imitabilitas, etc. 3,2,9
 Causalitatem finis non exerceri circa ipsum, sed circa media non recte dicitur. 4,1,1 et 2
 Causas finales duas totales dari magis interdum repugnat, quam duas efficientes. 29,2,8
 Causa duplex totalis efficientis quando dari potest respectu ejusdem effectus. *id.*
 Causa aliqua quomodo denominari potest moralis. 286,1,1 et 2
 Causalitas finis, vide FINALIS CAUSA.
- CHARITAS.
- Charitas est simpliciter perfectior fide. 92,1,9
- CHRISTUS.
- Christus beatus non est per illapsam divinæ personæ in humanitatem. 61,2,13